

CSONTOS MÁRTA

CANTARE VOLO ET CANTARI VOLO*

Csak volna az én kezemben
e nép, majd elűzném Abiméleket..
(Bírák Könyve, 9.29)

*Itt most lobog a tűz,
a dogmák mégsem égnek,
a gyertyafény-próbát kiállták.
Mert nincs igazi világosság,
csak mutatványosok vannak,
akik mindent ravaszul kiterveltek,
s a kalandor szenvedély ürügyén
lélek-darálóba préselték
az előjeleket rejtő virágfejeket.*

*Itt most a színek mezítelenek,
az illatok szétszakadtak, a sugarak
felszívódtak öngyilkos ösztönök
árnyékába, s nem látják a támasz-
pontról, hogy valami mégis közeleg.*

*Mi meg itt téblábolunk
az összetört harangok között,
félünk, hogy az idegen dal bekormozza
az eget, félünk, hogy az erdők kivetik
magukból a megbecstelenített lepketesteket.*

*Végül nevet adunk a Felismerésnek,
s a szuperhold vöröslő fényében,
arccal a vérengző sötétnek végig-
csináljuk a Nagy Kalandot, s a kékre
meszelt homályból az Írás szerint,
várjuk Illyést, s az ünnepi Szekeret.*

*apokrif János Evangéliumból (Dalolni vágyom és dallá válni)

FEKETE-FEHÉR, IGEN-NEM

*Fehér a hó, a fény, a látszat,
az igen, a nem; fehér az égen túl a
Semmi is – minden fehér:
csak amit létezőnek látsz
az elrejtett mögött, az a fekete,
ott nyílik a vakablak, ahol ellobban a kanóc,
ahol nem szólhatsz az utolsó szó jogán.*

*Én mint üzletasszony, árulom
idelent a feketét, de az árukészletben
a éj-sötét nem a szín hiánya, nem
a kóborló halottlátók kiváltsága.
Mögötte van önmagam másik
része, amit nem választhatok, mert
nem tudok ártani az odaátnak, csak a
törékeny, színgazdag láthatónak.*

*Kit anya szült múltó napokra, nem
tudja magyarázni a fehérben a
feketét, műhelyében nem tudja
jól eltalálni a méltóság és a halál
keverési arányát, a feketébe nem
tudja elmenteni a fehér jelenlétét.*

KERTI ELÉGIA

*A Kert víz alatt van megint,
új Noéra vár valahol az új Bárka,
megfőnek a virágok a fától fáig
terjedő ingoványban, valahol
elsodródott a galamb földet
ígérő olajága.*

*Mi lett a kezdés illatos köntöséből,
amit azért terítettél magad alá,
hogy összegyűjtsd a Hold ezüst
homokját azon a forró éjszakán,
amikor még nem zavart ideiglenes
állomáshelyed földrezuhant valósága?*

*Most semmibe nyílnak a víztükrök,
pocsolyába fullad a Nap.*

Ernyőt nyitott föléd a Szürkület.